

AGYAM LABIRINTUSÁBAN

Tűnődni, töprengeni:
azt igen!

Ahhoz mindig is nagy volt a kedvem.

Agyam labirintusában
csak a szörnyet,
a szörnyek szörnyét kerestem.

De mi lett volna, mondd,
ha nem vezet vissza engem
vakond éjszakámból fonalad,

okos fonalad, én Ariadném:
szerelmem!

Rába György

MAGÁNIDŐ

Nem szívtam el s gondja se bánt
sohasem egy pipa dohányt
füstje bodrain elmerengve
nem próbáltam elragad e
fűszeres semmi végtelenje

Nem szöktettem meg lányt vakon
dúlva szülői álmokon
a gazdátlan életre váltan
a holnapok zuhatagán át
bízva egy út menti csodában

Anyaföldemnek félhanyatt
nem másztam meg sziklafalat
önszántamból így át nem éltem
választott ám beláthatatlan
percen himbálódzik a létem

Nem kellett hozzá szikla sem
arcot öltött történelem
csak libegtette felelőtlen
a botladozó testi sorsát
tán lottón nyert magánidőben

Megtanultam párban feküdve
az ember így mintha röpülne
és sorompót többé nem ismer
s tudni véli másnap akár
egy pókhálón táncolni is mer

KRÓZUSI

Csak azt tudom hogy nem tudom
így élek ilyen gazdagon
hisz nem tudásom épp a hit
jártam hegy-völgyes útjait
talpamban rét erdő berek
szememben jó rossz emberek
vadászjegyem ugyan lejár
magam vagyok már hét határ
széttárhatom üres kezem
de Krózusként emlékezem

ÖRKÉNY ISTVÁN LEVELEI NAGY ANGÉLÁHOZ

Baán-szálló
Mátraháza
1947. IX. 5.

Kedves Kisasszony!

Gyakorlatlanul írom ezt a levelet; e téren tapasztalatlanabb vagyok, mint az angol udvari ceremóniákban. Szeretném az elején kezdeni, de azt se tudom, hol az ilyen „ügynek” az eleje.

Sajnos egy autóbuszban találkoztunk, s így – egyikünknek – át kell lépnie száz társasági gátlást. Az én dolgom, hogy bemutatkozzam, de ha megteszem, nem száz, hanem ezer terhelő adat szól ellenem. Mesterségem már egymagában is gyanús; ha le-